

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobců a) M.B.**, bytem..., **b) I.B.**, bytem..., *oba zastoupeni Mgr. Josefem Liscem, advokátem se sídlem Ostrov, Klínovecká 1407*, proti **žalovanému Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. listopadu 2011 č.j. 3507/DS/11-2

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Ostrov ze dne 1.9.2011 č.j. MěÚO-32491/2011/ODS/Mat, tak že doplnil označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, a v ostatních částech potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydané podle § 141 odst. 7 správního řádu, podle něhož na části pozemku st. p. č. 10/1 v k.ú. Horní Žďár, kterou tvoří 4,2 m široká spojnice mezi p. p. č. 18/1 a p. p. č. 37/1 vedoucí přes stavební parcelu č. 10/1, vše v k.ú. Horní Žďár u Ostrova, se nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, určená k obecnému užívání podle § 19 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb.

Žalobci v žalobě tvrdili, že správní orgán překročil svou pravomoc. Podle názoru žalobce nebyl Městský úřad v Ostrově oprávněn rozhodnout, že na části pozemku se nachází veřejně přístupná účelová komunikace určená k obecnému užívání podle § 7 a § 19 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb. Dále žalobci namítali nesprávné odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom, že nevyslovili nesouhlas s užíváním části předmětné parcely, když vždy uváděli, že nesouhlasí s omezením jejich vlastnických práv. Žalobcům rovněž není známo, že část jejich parcely je vedena jako místní komunikace pod označením III/503c, když tato skutečnost není zaznamenána v katastru nemovitostí. Jestliže se jedná o údaj odboru správy majetku města, je to podle žalobců pouze vnitřní záznam bez jakéhokoliv právního účinku vůči vlastníkům. Žalobci nesouhlasili s tím, že sousední vlastníci nemovitostí musí používat jejich pozemek k přístupu ke svým nemovitostem, jelikož podle výpisu z katastrální mapy měli všichni dotčení účastníci volný přístup z hlavní komunikace ke svým nemovitostem. Rovněž odkaz na ust. § 2 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb. nemá podle žalobců oporu pro případ omezení vlastnických práv.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že byly prokázány veškeré znaky účelové komunikace. Je to zřetelná a v terénu patrná cesta určená k užití vozidly a chodci. Ve smyslu § 9 odst. 1 zák. o pozemních komunikacích je vlastníkem účelové komunikace právnická nebo fyzická osoba. Tato komunikace slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí nebo ke spojení nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi dle § 7 odst. 1 zák. o pozemních komunikacích. Je dán konkludentní souhlas předchozích vlastníků, tedy samotná existence užívané cesty „od nepaměti“. Přechází vlastníci nebránili užívání cesty. Je zde dána konečně i nutná komunikační potřeba spočívající v bezpečném přístupu ze severní části lokality k přechodu pro chodce přes silnici I/25 k autobusové zastávce a v příjezdu těžšími vozidly v jižní části lokality.

V replice žalobci tvrdili, že na silnici I/25 jsou vyznačeny 2 sjezdy, takže příchod a příjezd k domu paní A.N. je přímo zachován ze zmíněného sjezdu, aniž by musela používat sjezd a následně požadovat zřízení komunikace přes nemovitosti žalobců. Žalobci nikdy nedali souhlas se zřízením této účelové komunikace a podle nich lze omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníků. Z ust. § 7 zákona o pozemních komunikacích nelze podle žalobců dovodit, že ke zřízení veřejně přístupné účelové komunikace dochází přímo ze zákona.

Ze správního spisu vyplývá, že Městskému úřadu Ostrov došel dne 4.7.2001 návrh A.N. (vlastníka domu čp. 35 na parcele č. 10/2 v k.ú. Horní Žďár) na vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu. Navrhovatelka tvrdila, že dochází mezi její rodinou a žalobci ke sporům, jelikož na pozemku žalobců p. č. 10/1 v k.ú. Horní Žďár vede účelová komunikace, kterou potřebují nutně využívat, ale pan B. si to nepřije. Přitom se jedná o jedinou přístupovou cestu k zastávce MHD a k přechodu pro chodce, hojně využívanou veřejností, a to už od nepaměti. Rovněž auta tudy projížděla odjakživa. Navrhovatelka žádala, aby správní orgán rozhodl o určení právního vztahu, tedy o existenci účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zák. o pozemních komunikacích. Podle navrhovatelky účelová komunikace vznikla ze zákona, jejího zřízení se nedomáhá, ale pouze na základě tohoto rozhodnutí bude oficiálně potvrzeno, že pan B. je povinen umožnit veřejné užívání účelové komunikace.

Podle stanoviska Městského úřadu Ostrov, odboru správy majetku města, ze dne 1.8.2011, část uvedeného pozemku je evidována Městem Ostrov jako komunikace místní, pod označením III/503c. Podle vyjádření Města Ostrov, odboru majetku města, ze dne 26.7.2011, vlastníkem st. p. č. 10/1 v k.ú. Horní Žďár u Ostrova byl podle dokladů Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj nejprve státní podnik Hotely a restaurace Karlovy Vary, který jej nabyl od Národního výboru Horní Žďár dne 8.4.1964. Kupní smlouvou z roku 1994 se stala vlastníkem pozemku st. p. č. 10/1 (zastavěná plocha a nádvoří) a domu čp. 27 na st. p. č. 10/1 v k.ú. Horní Žďár u Ostrova paní A.G. Ta převedla vlastnická práva dne 5.8.2008 kupní smlouvou na žalobce. Podle článku III této smlouvy na převáděných nemovitostech nevážnou žádná věcná práva ani užívací práva třetích osob.

Podle protokolu o místním šetření ze dne 11.8.2011 se předmětná parcela nachází v obytné zóně, vymezené příslušnými dopravními značkami. Část parcely před restaurací (průjezdni část a parkoviště) je upravena jako zpevněná plocha. Na parcelu jsou přístupy ze sousedních parcel č. 37/1 a č. 18/1, které jsou napojeny sjezdy na silnici I/25. Parcela je průjezdná a nachází se na ní parkoviště. Z obou stran je opatřena cedulemi: „Soukromý pozemek, vstup a vjezd povolen pouze za účelem návštěvy Restaurace u Václava“. U jižního sjezdu na silnici I/25 se nachází přechod pro chodce. V nejužším místě při výjezdu na p.p.č. 18/1 je šířka 4,2 m. Byla pořízena fotodokumentace.

V rozhodnutí ze dne 1.9.2011 Městský úřad Ostrov podle § 141 odst. 7 správního řádu určil, že na části pozemku st. p. č. 10/1 v k.ú. Horní Žďár v šíři 4,2 m, ve spojnici mezi p. p. č. 18/1 a p. p. č. 37/1 vedoucí přes st. p. č. 10/1, vše v k.ú. Horní Žďár u Ostrova, se nachází veřejně přístupná účelová komunikace určená k obecnému užívání. V odůvodnění správní orgán uvedl, že nelze přihlížet k evidenci pozemku jako místní komunikace, jelikož podle § 9 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb. je vlastníkem místních komunikací obec, a je tedy na obci, aby byla předmětná komunikace vyřazena z kategorie místních komunikací. Správní orgán vycházel ze zjištění, že na předmětné parcele se nachází znatelná cesta, užívaná vozidly a chodci. Na části parcely je zřízené parkoviště pro potřeby přilehlé restaurace. Cesta plynule navazuje na sousední nemovitosti p. č. 37/1 a p. č. 18/1, které jsou ve vlastnictví Města Ostrov a které jsou napojeny na přilehlou komunikaci I/25 jednotlivými sjezdy. U jižního sjezdu je vyznačen přechod pro chodce, který spojuje danou oblast s autobusovou zastávkou a který je využíván chodci při potřebě křížení silnice I/25. Ti dále využívají předmětnou parcelu jako přístupovou cestu ke svým nemovitostem. Podle názoru správního orgánu I. stupně není pochyb o naplnění ust. § 2 odst. 1 zák. č. 13/1997 Sb., podle něhož pozemní komunikace je cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, neboť je to patrné z pořízené fotodokumentace (zaparkovaná vozidla a průchod pro pěší). Správní orgán I. stupně poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdo 1173/2005 ze dne 21.2.2006, podle něhož obecné užívání nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci. Dále bylo poukázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2009 čj. 5 As 27/2009-66, (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož pro posouzení konkludentního souhlasu s obecným užíváním je podstatná objektivní skutečnost, tedy samotná existence užívané cesty, nikoliv subjektivní sdělení předchozích vlastníků. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004 čj. 5 As 20/2003-64, (dostupný na www.nssoud.cz), toto užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby (Boh A 10017/30). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2009 čj. 5 As 27/2009-

66, (dostupný na www.nssoud.cz), k samotnému „vzniku“ veřejně přístupné účelové komunikace není podstatné, jak je příslušný pozemek veden v katastru nemovitostí či jak byl evidován v minulosti. Správní orgán I. stupně dále vycházel z měření nejužšího bodu stávající cesty s tím, že na ostatní ploše již není splněna podmínka nutné komunikační potřeby a nelze více zasahovat do vlastnických práv vlastníků parcely. Městský úřad rovněž uvedl, že neeviduje jakékoli námitky předchozích vlastníků parcely s jejím užíváním a že spatřuje nutnou komunikační potřebu pro využití parcely zejména pro pěší, a to s ohledem na přechod pro chodce umístěný na silnici I/25. Ve smyslu § 7 odst. 1 zák. č. 13/1997 tak daná komunikace slouží ke spojení nemovitostí s jinými pozemními komunikacemi pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, v němž argumentovali shodně jako v žalobě.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný citoval ust. § 2 odst. 2 správního řádu, § 40 odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích a § 142 odst. 1 správního řádu s tím, že postupoval plně v rámci své pravomoci. Podle žalovaného odvolatelé nevyjádřili svůj nesouhlas s užíváním části předmětné parcely, když dle tvrzení paní A.N. dochází k vykazování vlastníků okolních nemovitostí z parcely teprve od března 2011, avšak předmětnou parcelu vlastní žalobci od roku 2008. Skutečnost, že část pozemku st. p. č. 10/1 je evidována Městem Ostrov jako místní komunikace, nenaplnuje podle žalovaného ustanovení v současnosti platných právních předpisů, konkrétně je v rozporu s § 9 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích, tedy že vlastníkem místních komunikací je obec. Předchozí úprava zákona o pozemních komunikacích před rokem 1997 počítala s automatickým vznikem místních komunikací. Část pozemku st. p. č. 10/1 v k.ú. Horní Žďár u Ostrova je evidována Městem Ostrov jako místní komunikace, protože splňovala podmínky ust. § 21 odst. 1 zákona č. 135/1961 Sb., podle něhož místními komunikacemi jsou obecně přístupné a užívané ulice, cesty a prostranství, které slouží místní dopravě a jsou zařazeny do sítě místních komunikací (otázka vlastnictví nebyla řešena). Podmínky existence místní komunikace stanovila tehdejší prováděcí vyhláška č. 35/1984 Sb., podle níž postačovalo naplnění podmínky, že se komunikace nenachází na území zastavěném nebo určeném k souvislému zastavění. Z toho podle žalovaného vyplývá, že část st. p. č. 10/1 v k.ú. Horní Žďár u Ostrova byla zaevidována jako místní komunikace za platnosti předchozí právní úpravy, tzn. před rokem 1997, tedy v době, kdy předmětná parcela byla ve vlastnictví předchozích vlastníků. Tato skutečnost podle žalovaného dokládá existenci veřejně přístupné komunikace na předmětné parcele již před rokem 1997. Nutnou komunikační potřebu žalovaný odůvodnil přístupem ze severní části lokality k přechodu pro chodce přes silnici I/25. Dále spatřoval komunikační potřebu v příjezdu vozidly těžšími než 4 tuny přes část předmětné parcely k jednotlivým nemovitostem v jižní části lokality, a to z důvodu svislého dopravního značení B 13 „Zákaz vjezdu vozidel, jejichž okamžitá hmotnost překračuje vyznačenou mez“ na jižním mostku. Žalovaný poukázal na skutečnost, že správní orgán neeviduje jakékoliv námitky předchozích vlastníků k užívání části předmětné parcely jako veřejně přístupné účelové komunikace. Naplnění znaku účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zák. o pozemních komunikacích spatřuje správní orgán ve skutečnosti, že komunikace slouží ke spojení nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí. Existence komunikace je prokázána mimo jiné z fotodokumentace a nepopírají ji

ani vlastníci předmětné parcely, když povolují textem na informačních tabulích vstup a vjezd na předmětnou parcelu pro návštěvníky restaurace. Žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval ust. § 19 odst. 1 zák. o pozemních komunikacích s tím, že ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace nedochází rozhodnutím správního orgánu, ale přímo ze zákona naplněním definice § 7 odst. 1 zák. č. 13/1997. Žalovaný rovněž poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 76/2009-60, podle něhož souhlas vlastníka nemusí být projeven výslovně, obvykle je konkludentní. Pokud vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace.

O věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobci i žalovaný souhlasili.

V dané věci je zřejmé, že všechny žalobní námitky byly vzneseny již v odvolání, žalovaný se jimi v napadeném rozhodnutí zabýval a konkrétně odůvodnil, proč je považuje za nedůvodné. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné, přesvědčivé a odpovídající zásadám logiky.

Správní orgány obou stupňů rovněž správně na daný případ aplikovaly a citovaly výše označená rozhodnutí nejvyšších soudních instancí. Prostřednictvím této ustálené judikatury vyložily zásady, které jsou spojeny s existencí veřejně přístupných účelových komunikací na pozemcích soukromých osob. Se závěrem správních orgánů o tom, že byly splněny všechny podmínky pro vydání rozhodnutí o deklaraci části parcely p. č. 10/1 v k.ú. Horní Žďár jako veřejně přístupné účelové komunikace, se soud ztotožňuje.

Konkrétně neshledal soud důvodným tvrzení, že správní orgány vydáním rozhodnutí překročily svoji pravomoc. Ta vychází z ust. § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. V dané věci požádal o vydání rozhodnutí vlastník sousední nemovitosti poté, co začal být žalobci vykazován z pozemku. Žalobci tím bránili v uplatňování práv ve smyslu cit. ust. § 142 odst. 1 správního řádu, a proto vydání rozhodnutí bylo nezbytné z důvodu právní jistoty, že právo přístupu na pozemek žalobců existuje.

K námitce nesprávného odůvodnění napadeného rozhodnutí, týkajícího se existence nesouhlasu žalobců s užíváním parcely, soud uvádí, že stejná námitka byla obsažena již v odvolání proti rozhodnutí městského úřadu. V odůvodnění prvostupňového orgánu se pouze uvádělo, že s užíváním nevyjádřili nesouhlas *předchozí* vlastníci předmětné parcely. Se souhlasem či nesouhlasem žalobců tento správní úřad nepolemizoval. Teprve žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobci nevyjádřili svůj nesouhlas v období od koupě nemovitosti (v roce 2008) do března 2011, kdy začali vykazovat majitelku sousední nemovitosti. Lze přisvědčit žalobcům, že tato úvaha žalovaného, vycházející pouze z tvrzení druhé účastnice řízení, nemusí odpovídat skutečnosti. Nepochybně je také vyjádřením nesouhlasu s užíváním pozemku žalobců jinými osobami např. umístění cedule o zákazu

vstupu a vjezdu, tedy nejen výslovné vykázaní vlastníka sousední nemovitosti. Je tedy možné, že žalobci vyjadřovali nesouhlas s veřejným užíváním předmětné parcely vždy (jak tvrdí), tedy již od doby, kdy se stali vlastníky pozemku.

Nicméně v dané věci není podstatné, kdy začali žalobci projevovat nesouhlas s užíváním jejich pozemku. Správní orgány prokázaly, že předmětná parcela byla veřejností používána předtím, než se žalobci stali jejími vlastníky. Rozhodující ke vzniku veřejně přístupné komunikace tak bylo chování právních předchůdců žalobců. Ze správními orgány citované judikatury vyplývá, že jelikož předchozí vlastníci strpěli (tzn. mlčky, konkludentně souhlasili) veřejné užívání parcely č. 10/1 v k.ú. Žďár, stala se tím ze zákona veřejně přístupnou účelovou komunikací a dnešní vlastníci – žalobci – nemohou jednostranným úkonem (umístění cedule, vykazování osob) obecné užívání pozemku vyloučit. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 27/2009-66 ze dne 30.9.2009, dostupný na www.nssoud.cz)

Žalobcům je nutno přisvědčit, že vnitřní evidence cesty jako místní komunikace, která neodpovídá platným zákonům, nezpůsobuje žádné právní účinky třetím osobám, tedy ani žalobcům. V daném případě však nedošlo na základě této evidence ke zřízení nové veřejně přístupné komunikace. Rozhodnutí správních úřadů bylo rozhodnutím deklaratorním, tedy popisujícím (z důvodu právní jistoty mezi účastníky) stávající stav. Proto ani evidence komunikace nebyla podkladem pro vznik nových práv. Obecné užívání ve smyslu § 19 zákona o pozemních komunikacích vzniklo, jak již bylo výše uvedeno, ex lege v době, kdy předmětnou parcelu vlastnili právní předchůdci žalobců.

Evidence odboru správy majetku Města Ostrov představovala v řízení pouze jeden z důkazů - písemný doklad o existenci komunikace již za předchozích vlastníků předmětné parcely. Bylo tím prokázáno, že cesta na pozemku žalobců existovala již před nabytím účinnosti zákona č. 13/1997 Sb. Dalším důkazem byl protokol o místním šetření, z něhož vyplynulo, že na místě se nachází cesta již zřízená (existující), zjevně patrná, upravená (zpevněná plocha), navazující (na pozemky města se sjezdy na I/25) a obecně používaná (chodci i vozidly). Také pořízená fotodokumentace představuje důkaz o existenci veřejně přístupné cesty.

Z této fotodokumentace vyplývá rovněž nedůvodnost tvrzení žalobců, že vlastníkům okolních nemovitostí postačí k přístupu k jejich nemovitostem využít městské pozemky se sjezdy z I/25. Všichni vlastníci okolních nemovitostí mají přístup k silnici I/25, jak uvádějí žalobci. Správní orgány však v souladu s návrhem na zahájení řízení posuzovaly přístup ne obecně k této silnici první třídy, ale konkrétně k přechodu pro chodce a k autobusové zastávce.

Nutná komunikační potřeba (viz výše cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004 čj. 5 As 20/2003-64, dostupný na www.nssoud.cz) představuje další podmínku existence veřejně přístupné účelové komunikace. Správní orgány obou stupňů shledaly, že využít pozemek žalobců je nutností pro chodce mířící ze severní části lokality k přechodu pro chodce u jižního sjezdu z I/25. Lze souhlasit se závěrem, že bezpečný přístup vede v tomto směru pouze přes nemovitost ve vlastnictví žalobců. Byla tak splněna podmínka ust. § 7

odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., podle něhož účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi.

Žalovaný rovněž správně poukázal na potřebu průjezdu přes pozemek žalobců i pro vozidla nad 4 tuny, když pouze jeden z obou sjezdů u silnice č. I/25 (severní mostek) povoluje přejezd těchto vozidel (podle vyjádření žalovaného k žalobě se jedná např. o popelářský vůz). Ke vzdálenější nemovitostem v jižní části lokality je proto nutné využít severního sjezdu a průjezdu přes parcelu č. 10/1.

Na základě výše uvedeného dospěl soud ke shodnému závěru jako správní orgány, že na části parcely č. 10/1 ve vlastnictví žalobců se nachází pozemní komunikace, tj. ve smyslu definice obsažené v ust. § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci.

Z vyložených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, nebyla jejich náhrada žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 7.5.2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková